

Prorocstwo Daniele 8 i 11 – historyczne spełnienie

Prorocstwo Daniela 11:2-35	Spełnienie (wg H. Turkanika)	Daniela 8	
(Dn 11:2) Teraz oznajmię tobie prawdę. Powstanie jeszcze trzech królów w Persji, a czwarty zdobędzie większe bogactwa niż wszyscy. A gdy stanie się potężny z powodu swego bogactwa, poderwie wszystkich przeciw królestwu Jawanu. (Dn 11:3) Wtedy wystąpi potężny król i będzie panował nad wielkim królestwem, postępując według swego upodobania. (Dn 11:4) Gdy tylko wystąpi, ulegnie jego państwo upadkowi i podziałowi na cztery wiatry nieba, jednak nie między jego potomków. Nie będą nim rządzić, tak jak on rządził, ponieważ jego królestwo zostanie zniszczone i przypadnie w udziale nie im, lecz innym. (Dn 11:5) A król z południa wzrośnie w potęgę, lecz jeden z jego książąt przewyższy go siłą i zapanuje nad państwem większym niż jego własne.	Początek: Dariusz Med Czterej królowie Persji: - Kambyzes II (529-522) - Pseudo – Smerdys (Gaumata) (522-521) - Dariusz I Hystaspes (521-486) – Ezdrasza 5, 6 - Kserkses I (486-465) – bohater Księgi Estery, posiadał armię 5 mln żołnierzy (Herodot: 2,3 mln). (urwana historia, byli jeszcze królowie opisywani w Ezdrasza, Nehemiasza, Aggeusza, Zachariasza i Malachiasza) Aleksander Wielki (334-323) - Wschód (Tracja – Bitynia – Azja Mniejsza) – KASSANDROS - Zachód (Macedonia – Grecja) – LISYMACHOS - Północ (Syria – Babilonia) – SELEUKOS - Południe (Egipt – Palestyna – Arabia) – PTOLEMEUSZ Ptolemeusz I Soter (323-285) Seleukos I Nikator (312-281) – ¾ byłego imperium Aleksandra	Baran (Dn 8:3) Podniosłem oczy i spojrzałem, a oto jeden baran stał nad rzeką; miał on dwa rogi, obydwa wysokie, jeden wyższy niż drugi, a wyższy wyrósł jako ostatni. (Dn 8:4) Ujrzałem barana bodącego [rogami] ku zachodowi, północy i południu. Żadne ze zwierząt nie mogło mu sprostać ani nikt nie mógł uwolnić się z jego mocy. On zaś czynił, co chciał, i stawał się wielki. Koziół pokonuje barana - woelki róg złamany - cztery mniejsze na jego miejsce (Dn 8:5) Ja zaś patrzałem uważnie i oto koziół nadszedł od zachodu na całą ziemię, nie dotykając jej. Koziół ten miał	Baran (Dn 8:20) Baran, którego widziałeś z dwoma rogami [oznacza] królów Medów i Persów. Koziół (Dn 8:21) Koziół zaś - króla Jawanu, a wielki róg między jego oczami - pierwszego króla. (Dn 8:22) Róg zaś, który uległ złamaniu, i cztery rogi, co wyrosły w jego miejsce, to cztery królestwa,

(Dn 11:6) Po kilku latach połączą się oni, i córka króla południa przybędzie do króla północy, by zaprowadzić zgodę. Lecz moc jego ramienia nie będzie trwała, a jego potomstwo nie utrzyma się. Zostaną wydani, ona, ci, którzy ją popierają, jej dziecko i ten, co się nim opiekuje. W owych czasach (Dn 11:7) powstanie na jego miejsce potomek z jej linii i wyruszy przeciw wojsku, wkroczy do twierdzy króla północy, będzie rządził nimi i wzrośnie w potęgę. (Dn 11:8) Zabierze także do Egiptu ich bogów wraz z ich podobiznami, wraz z ich drogocennymi przedmiotami oraz srebro i złoto. Następnie odstąpi od króla północy na szereg lat. (Dn 11:9) Ten zaś wkroczy do państwa króla południa, lecz wróci do swego kraju. (Dn 11:10) Jego synowie uzbroją się i zgromadzą wielkie mnóstwo wojska. On zaś nadejdzie z siłą, zaleje i poczyni postępy; powstanie i dotrze aż do jego twierdzy. (Dn 11:11) Król zaś południa zawrze gniewem i wyruszy, by walczyć z królem północy, który przeciwstawi mu wielkie mnóstwo; jednak mnóstwo to wpadnie w jego ręce.	Treść wiersza odnosi się do wydarzeń po roku 250, kiedy to Antioch II Theos (261-246) porzucił swoją pierwszą żonę i poślubił Berenikę, córkę Ptolemeusza II Filadelfa (285-246). Porzucona żona otruła Berenikę, jej syna i męża. (komentarz BP) Ptolemeusz III Euregetes - dobroczyńca (246-221) Seleukos II Kallinikos (246-226) (Ptolemeusz III opanował Antiochię – stolicę państwa Seleucydów) Łupy Ptolemeusza III Ptolemeusz III musiał tłumić powstanie narodowe, co umożliwiło Seleukosowi II odzyskanie straconych terytoriów. Nie zdobył jednak Egiptu – poniósł klęskę w roku 243. Seleukos III Soter (226-223) Antioch III Wielki (223-187) – główna postać do wersetu 19. Ptolemeusz IV Filopator (221-203) r. 217 pod Raphią armia syryjska pokonana.	okazały róg między oczami. (Dn 8:6) Podszedł on aż do barana o dwóch rogach, którego widziałem stojąc nad rzeką, i biegł ku niemu w rozpędzie swojej siły. (Dn 8:7) Zobaczyłem, jak dosięgnął barana i rozgniewał się na niego; uderzył barana i złamał oba jego rogi. Baran nie miał siły, by mu stawić czoło. Powalił więc go na ziemię i podeptał nogami, a nie było nikogo, kto by wyrwał barana z jego mocy. (Dn 8:8) Kozioł urósł niezmiernie, ale gdy był w pełni sił, wielki róg uległ złamaniu, a na jego miejscu wyrosły cztery inne ku czterem stronom świata.	które powstaną z jego narodu, będą jednak pozbawione jego mocy.
--	---	---	--

(Dn 11:12) Mnóstwo to zostanie zniszczone, serce zaś jego uniesie się pychą. Powali dziesiątki tysięcy, lecz nie umocni się. (Dn 11:13) I znów powstanie król północy i wystawi większe mnóstwo niż poprzednio, i gdy nadejdzie kres czasów, wyruszy z mocą i wielkim wojskiem oraz taborem. (Dn 11:14) W owych czasach wielu wystąpi przeciw królowi południa. Synowie zaś gwałtowników twego ludu powstaną, by wypełnić widzenie, ale upadną. (Dn 11:15) A król północy nadciągnie i usypie wał, i zdobędzie warowne miasto. Siły zaś południa nie wytrzymają, a naród jego wybrany nie będzie miał siły, by stawić opór. (Dn 11:16) Ten, który pójdzie przeciw niemu, będzie postępował według swego upodobania i nikt nie zdoła mu się przeciwstawić; utrzyma się we wspańiałym kraju, a ręka jego [posieje] spustoszenie. (Dn 11:17) I będzie się usilnie starał zdobyć całe jego królestwo; potem uczyni z nim zgodę, dając mu jedną z niewiast, by je zniszczyć. Ale nie dokona tego, ani mu się nie uda. (Dn 11:18) Zwróci więc swój wzrok ku wyspom i zdobędzie ich wiele. Ale władca położy kres jego zniewadze, tak że nie będzie mógł odpowiedzieć swoją zniewagą.	Armia syryjska została zdziesiątkowana: 10 tysięcy zabitych i 4 tysiące wziętych do niewoli. To wbiło w pychę Ptolemeusza IV Antioch III umacnia potęgę seleucydów (przydomek „Wielki”). Wypowiada nową wojnę Egptowi (201). W Egipcie panował już Ptolemeusz V Epifanes (203 – 181) „Wielu powstanie” – np. Filip Macedoński. „Synowie rabusiów twojego ludu” – stronnictwo żydowskie „Synowie Tobiasza – zawsze ponosili tylko straty Kampania Antiocha III rozpoczęta 201 r – seria skutecznych ataków. 198 rok zwycięska bitwa pod Paneion. 197 r. zdobycie Sydonu „obronnego miasta” Po zdobyciu Sydonu Antioch III zajął też Palestynę, która od tego czasu podlegać będzie Seleucydom (zob. Flawiusz, Dawne Dzieje Izraela) Antioch III oddaje swą córkę Kleopatę za żonę Ptolemeuszowi V (192 r). Kleopatra jednak stanęła po stronie Ojca, ale raczej przeciwko niemu. Kampania przeciwko wyspom greckim po zajęciu Azji Mniejszej. Poniósł klęski: 191 r. pod Termopilami i 189 r. pod Magnezją z wojskami rzymskimi pod dowództwem generała Luciusa Scipiona.		
---	---	--	--

(Dn 11:19) Zwróci swój wzrok ku twierdzom swego kraju; zachwieje się jednak, upadnie i zniknie zupełnie. (Dn 11:20) Na jego miejsce wystąpi ten, co pośle poborcę daniny na upiększenie królestwa, ale po kilku dniach zostanie obalony, choć nie publicznie ani w wyniku wojny. (Dn 11:21) Po nim zaś wystąpi ten, którym wzgardzono i nie dano mu królewskiej godności. Nadejdzie potajemnie i opanuje królestwo przez intrygi. (Dn 11:22) Siły doznają od niego porażki i zostaną zniszczone, także książę przymierza. (Dn 11:23) Od chwili zawarcia przymierza z nim będzie postępował zdradliwie, nadejdzie i okaże się silnym wśród garstki ludzi. (Dn 11:24) Niespodzianie wkroczy do najbogatszych krain i będzie czynił to, czego nie czynił jego ojciec ani przodkowie. Łupy, zdobycze i mienie rozdzieli między nich. Będzie obmyślał plany przeciw warowniom, ale do czasu. (Dn 11:25) Będzie pobudzał swą siłę i serce przeciw królowi południa z wielką mocą. Król zaś południa będzie się zbroił na wojnę, zbierając wielkie i potężne wojsko, ale nie zazna powodzenia, ponieważ będą knuć złe zamysły przeciw niemu. (Dn 11:26) Ci, którzy jedli z jego stołu, zmiażdżą go, wojsko zaś jego ulegnie	Powrócił do Antiochii zwiedziony i załamany. W roku 187 został zabity. Seleukos IV Philopator (187-175) – wysłał ministra Heliodora w celu zrabowania skarbów świątyni w Jerozolimie – Syria płaciła trybut Rzymianom w wysokości tysiąca talentów rocznie. Seleukos został otruty przez Heliodora. Antioch IV Epifanes (175-164) Objął tron przez zamordowanie bratanka (też o imieniu Antioch), prawowitego następcy tronu. Kampania przeciw królowi południa. Arcykapłan Oniasz III, deportowany do Antiochii w r. 175, a zamordowany w Dafne w r. 170 Przymierze z Egiptem – Ptolemeusz VI Philometor (181-146) syn Kleopatry. BP: „z niewielkim narodem - Liczba zwolenników Antiocha była bardzo mała”. BP: „Wiersz ten (11:24) najprawdopodobniej odnosi się do operacji militarnych, które zapewniły Antiochowi wpływy w Syrii i Palestynie. - ale tylko do czasu: Autor wyraża tu nadzieję, że Bóg pozwoli owemu tyranowi cieszyć się powodzeniem tylko do ściśle ograniczonego czasu. Kolejna udana kampania przeciwko Ptolemeuszowi VI, „który na skutek zdradliwej rady wpadł w ręce najeźdźcy, ten zaś potraktował go z udawaną przyjaźnią, a Egipt wydał na łup	Inny mały róg (Dn 8:9) Z jednego z nich wyrósł inny, mały róg, i wzrastał nadmiernie ku południowi, ku wschodowi i ku wspaniałemu krajowi. (Dn 8:10) Wzrastał on aż do wojska niebieskiego i stracił na ziemię część wojska oraz gwiazd i podeptał je.	Inny mały róg (Dn 8:23) A przy końcu ich panowania, gdy wystąpi dopełnią swej miary, powstanie król o okrutnym obliczu, zdolny rozumieć rzeczy tajemne.
---	---	--	--

rozproszaniu i wielu padnie zabitych. (Dn 11:27) Obaj zaś królowie, mając serca skłonne ku złemu, przy jednym stole będą mówić kłamstwo, nie osiągną jednak nic, ponieważ nie nadszedł jeszcze kres ustalonego czasu. (Dn 11:28) Powróci więc do swego kraju z wielkim łupem, a jego serce będzie przeciwne świętemu przymierzu; będzie działał i wróci do swego kraju. (Dn 11:29) Gdy nadejdzie czas, wpadnie znów do kraju południowego, lecz nie powiedzie mu się drugim razem tak jak poprzednio. (Dn 11:30) Wystąpią przeciw niemu kittejskie okręty; popadnie w rozterkę i zawróci, pełen gniewu przeciw świętemu przymierzu. I znów zwróci uwagę na tych, co opuścili święte przymierze. (Dn 11:31) Siły jego wystąpią, by zbezczcić świątynię-twierdę, wstrzymają stałą ofiarę i uczynią tam ohydę ziejącą pustką. (Dn 11:32) Tych zaś, co przestępują przymierze, nakłoni do przewrotności pochlebstwami; jednak ludzie, którzy znają swego Boga, wytrwają i będą działali. (Dn 11:33) Mędrcy ludu ułatwią zrozumienie wielu, polegną jednakże od miecza i ognia, w więzieniach i przez łupiestwa - do pewnego czasu. (Dn 11:34) Gdy oni będą upadać, nieliczni pospieszą im z pomocą, a wielu przyłączy się do nich podstępnie. (Dn 11:35) Spośród mędrców niektórzy upadną, by dokonać wśród nich oczyszczenia, obmyć i	grabieżcom. Właśnie w czasie swego powrotu srożył się przeciwko Żydom (w. 28). Pod pozorem przyjaźni Antioch IV Epifanes i Ptlameusz VI prześcigali się w zdradzie Wracając z Egiptu z wielkim bogactwem, Antioch znów skierował swoją wściekłość przeciwko „prześlicznej ziemi”, wkroczył do Jeruzalem, splądrował i obrabował świątynię, a wśród ludności dokonał wielkiej masakry (r. 169) Niepowodzenie Antiocha w kampanii przeciw Egiptowi w roku 168. Flota rzymska (w tym okręty kittejskie) spowodowała, że Antioch się wycofał. Pełen wściekłości podjął działania przeciw narodowi żydowskiemu (zob. Księgi Machabejskie). Kolaboranci w zdradziecki sposób nawiązali stosunki z Antiochem i stanęli po jego stronie (1 Mach. 2:18; II Mach 6:1) Sprofanował święty ołtarz, przez złożenie świni w ofierze oraz przerwał składanie codziennych ofiar. Zwiódł Żydów pochlebstwami do odstępstwa. Wielu jednak Żydów nie zaparło się wiary w Boga – „wytrwają i będą działali” – II Mach 7 „śmierć 7 braci i ich matki). Powstanie i wojny Machabejskie (167-164) ożywiło w narodzie żydowskim zainteresowanie nadzieją mesjaniczną. I choć wielu zostało pozbawionych życia, inni utracili wolność lub posiadłości, to jednak był to czas oczyszczenia narodu i wyraźnego oddzielenia zła od dobra.	(Dn 8:11) Wielkością dosięgał on niemal Władcy wojska, odjął Mu wieczną ofiarę, obalił miejsce Jego przybytku (Dn 8:12) i Jego wojsko. Jako codzienną ofiarę składał występki i prawdę rzucił na ziemię; działał zaś skutecznie. (por. Wj 29,38-42 ; Lb 28,3-8) 2300 wieczorów i poranków (Dn 8:13) I usłyszałem, gdy jeden ze świętych mówił, a drugi święty rzekł do tego, który mówił: "Jak długo [potrwa] widzenie: wieczna ofiara, zgubna nieprawość, przybytek i podeptane zastępy? (Dn 8:14) On zaś powiedział do niego: "Jeszcze przez dwa tysiące trzysta wieczorów i	(Dn 8:24) Jego moc będzie potężna, ale nie dzięki własnej sile. Będzie zamierzał rzeczy dziwne i zażywał powodzenia w swych poczynaniach; obróci wniwecz potężnych i naród świętych. (Dn 8:25) Z powodu przebiegłości knowania będą skuteczne w jego ręku. Stanie się wyniosłym w sercu i niespodzianie zgotuje zagładę wielu. Powstanie przeciw Najwyższemu Księciu, lecz bez udziału ręki ludzkiej zostanie skruszony. (zob. Dan 2:43-45) 2300 wieczorów i poranków (Dn 8:26) Widzenie zaś o wieczorach i rankach, jakie opowiedziano tobie, jest prawdziwe! Ty
---	--	--	--

wybielić aż do ostatecznego czasu; jeszcze bowiem nadejdzie ustalony czas. (Dn 11:36) Król będzie działał według swego upodobania; uczyni się wyniosłym i będzie się wywyższał ponad wszystkich bogów. Przeciw Bogu będzie mówił rzeczy dziwne i dozna powodzenia aż do wypełnienia gniewu, bowiem to, co zostało postanowione, dokona się. (Dn 11:37) Nie będzie czczył bogów swoich przodków; ani ulubieńca kobiet, ani żadnego innego boga nie będzie poważał. Wobec wszystkich będzie okazywał się wielki. (Dn 11:38) Zamiast tego będzie czczył boga twierdzą; boga, którego nie znali jego przodkowie, będzie czczył złotem i srebrem, drogimi kamieniami i kosztownościami. (Dn 11:39) Wystąpi przeciw warownym zamkom z obcym bogiem; tych zaś, którzy go uznają, obdarzy zaszczytem, czyniąc ich władcami nad wieloma, a jako zapłatę będzie rozdzielał ziemię. (Dn 11:40) A w czasie ostatnim zetrze się z nim król południa. Król północy uderzy na niego rydwanami, jazdą i licznymi okrętami. Wkroczy do krajów, zaleje je i przejdzie. (Dn 11:41) Wkroczy następnie do wspaniałego kraju, a wielu polegnie. Te tylko [kraje] ujdą jego ręki: Edom, Moab i główna część Ammonitów. (Dn 11:42) Wyciągnie zaś rękę po kraje; nie zdoła ujść ziemia egipska. (Dn 11:43) Opanuje skarby złota i srebra oraz wszystkie kosztowności egipskie; Libijczycy i Kuszyci będą szli za nim. (Dn 11:44) Wieści ze wschodu i północy napelnia go przerażeniem; wyprawi się więc z	Stało się to zapewne, aby okazało się, którzy z nich są naprawdę wierni Bogu, a nie tylko formalnie, powierzchownie i obłudnie Antychryst, król czasu ostatecznego (11.36-45) Paralelne teksty: Dan. 11:36 – Dan. 7:25 Obj. 13:6, Dan. 11:37 – II Tes. 2:3n	poranków, następnie świątynia odzyska swoje prawa.	jednak widzenie okryj milczeniem, bo dotyczy ono dni odległych.
--	--	--	---

wielkim gniewem, by wielu zgładzić i zgubić. (Dn 11:45) Rozbije namioty swojej kwatery między morzem i górami świętej wspaniałości. Dojdzie do swego końca, ale nikt mu nie przyjdzie z pomocą. (Dn 12:1) W owych czasach wystąpi Michał, wielki książę, który jest opiekunem dzieci twojego narodu. Wtedy nastąpi okres ucisku, jakiego nie było, odkąd narody powstały, aż do chwili obecnej. W tym czasie naród twój dostąpi zbawienia, każdy, kto się okaże zapisany w księdze. (Dn 12:2) Wielu zaś, co posnęli w prochu ziemi, zbudzi się: jedni do wiecznego życia, drudzy ku hańbie, ku wiecznej odrze. (Dn 12:3) Mądrzy będą świecić jak blask sklepienia, a ci, którzy nauczili wielu sprawiedliwości, jak gwiazdy przez wieki i na zawsze. >>>>>>>> (Dn 12:4) Ty jednak, Danielu, ukryj słowa i zapieczętuj księgę aż do czasów ostatecznych. Wielu będzie dociekało, by pomnożyła się wiedza". (Dn 12:5) Wtedy ja, Daniel, ujrzałem, jak dwóch innych [ludzi] stało, jeden na brzegu po tej stronie rzeki, drugi na brzegu po tamtej stronie rzeki. (Dn 12:6) Powiedziałem do męża ubranego w lniane szaty i znajdującego się nad wodami rzeki: "Jak długo jeszcze do końca tych przedziwnych rzeczy?" (Dn 12:7) I usłyszałem męża ubranego w lniane szaty i znajdującego się nad wodami rzeki. Podniósł on prawą i lewą rękę do nieba i przysiągł na Wiecznie Żyjącego: "Do czasu, czasów i połowy [czasu]. To wszystko dokona się, kiedy dobiegnie końca moc niszczyciela świętego narodu".	Dan. 11:45 – Dan. 7:11,26; Obj. 19:20 1. Wielki ucisk (Dan. 12,1 – por. Mat. 24,21)- „w tym czasie naród twój dostąpi zbawienia”. 2. Zmartwychwstanie (Dan. 12:2, por. Jana 5:29) 3. Wieczna odплата dla sprawiedliwych (Dan. 12:3; Łuk. 20:35,36)	>>>>>> (Dn 8:15) Gdy ja, Daniel, oglądałem widzenie i roztrząsałem jego znaczenie, oto stanął przede mną ktoś o wyglądzie mężczyzny (Dn 8:16) i usłyszałem głos ludzki nad [rzeką] Ułaj, który wołał tymi słowami: "Gabrielu, wyjaśnij mu widzenie! (Dn 8:17) Podszedł więc do miejsca, gdzie stałem, a gdy przybył, przeraziłem się i padłem na twarz.
--	---	--

(Dn 12:8) Ja wprawdzie usłyszałem, lecz nie rozumiałem; powiedziałem więc: "Panie, jaki będzie ostateczny koniec tego?" (Dn 12:9) On zaś odpowiedział: "Idź, Danielu, bo słowa zostały ukryte i obłożone pieczęciami aż do końca czasu. (Dn 12:10) Wielu ulegnie oczyszczeniu, wybieleniu, wypróbowaniu, ale przewrotni będą postępować przewrotnie i żaden z przewrotnych nie zrozumie tego, lecz roztropni zrozumieją. (Dn 12:11) A do czasu, gdy zostanie zniesiona codzienna ofiara, zapanuje ohyda ziejąca pustką, [upłynie] tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt dni. (Dn 12:12) Szczęśliwy ten, który wytrwa i doczeka tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni.		I powiedział do mnie: "Wiedz, człowieku, że widzenie odnosi się do czasów ostatecznych. (Dn 8:18) Gdy on ze mną rozmawiał, padłem oszołomiony twarzą ku ziemi, wtedy dotknął mnie, postawił mnie na nogi (Dn 8:19) i powiedział: "Oto oznajmię ci, co ma nastąpić przy końcu gniewu, bo widzenie dotyczy końca czasów. >>>>>
--	--	---